

Omniboni Leoniceni Rhetoris Clarissimi In Marci Tvlli Oratorem Ad Qv.

Fratrem: Commentarivm Foeliciter Incipit.

In Marci Tulli Oratorem Ad Qu.

De oratore

Venetiis

Cicero, Marcus Tullius

2 Phil.IX,1

https://collections.thulb.uni-jena.de/receive/HisBest_cbu_00019851

urn:nbn:de:urmel-a8a07cff-dca9-42a5-8650-ace6350ae9e18-00004997-0018

Lizenz: <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/>

211.
Senatui populoq; Atheniensi Salutem aeschines dicit.

EGO me ad rempublicam contuli trigessimotertio ætatis anno: non mehercule ex scæna (ut aiebat Demosthenes) sed & libera liter scribere doctus: & studiis bonarum artium medio critèr eruditus: atq; ita in dicèdo exercitatus: ut me athenis loqui nō dedeceret. Nec ego reperiar unquam facultatem dicendi meam ad alicuius calumniam meditatus: neq; iudicium pro pecunia deferuisse: nec acceptas contumelias uendicasse. Sed nec omnino contumeliam passus sum: nec occasionem præstiti: cur cōtēni deberem? Nec quenkā ciuium iudicio subiecti præter unū Timarcum. Nec sane apud uos gloriōr: q̃ multa accēpisse dum mihi liceret nō accēperim. Postea uero cthesiphontem multa ab eo perpeſsus: multa etiā a Demosthene: iudicium uocaui iustissima (dii imortales) accusatione: sed admirandum non est: si & uestrarum legū & meorū uerborū Demosthenis eloquentia uictrix fuit. Dixi equidem alio loco quū forte grauioribus criminib; quā istis: ppter quā nunc cecidi a Demosthene accusarer non paruam probatio nem apud uos esse debere integritatis meæ: q̃ neq; Demosthene accusante fuerim condemnatus. Post hanc autem calamitatem & euerſionem meam: nedum uobis: sed omnibus græcis manifestū fecisse reor. Quis enim ignorat homines sic defunctos: & ciuitatibus electos: tunc maxime quibus fuerint moribus apparere solere? Nam quā ipſorum occultabat p̃ntia: remotis ipſis perspicua fiūt. Quisquis. n. tunc maxime eos accusat: qū dicere contra non possunt. Qui uero ob eas causas a ciuitatibus exulant: q̃ cum hostibus sensisse dicantur: ii & quos mores: & quas mentes erga rempu. habuerint: penitus manifestat. Nam & quēadmodum aduersam erumnā ferat: & quēadmodū erga patriā aīati sint: clare cōspicitur. An ego ipse qui & proditor patriæ fuisse: & tanta misericordia in legione cōmisſisse: ut uidelicet Macedonibus placerem: confestim ut in exilio missus sum: ad Alexandrum me contuli: gratiam eorum quā patratus fueram: & mercedem exilii accēpturus. Nec sane me latent boetiæ diuerſoria: & agrū iugorum uiginti: & aureas phialas Demadem habere. Egeme nonē uero & Calimedontem alterum in pelle: alteri uiberia & amplissimis donis: & clararum mulierum nuptiis honestatos. Atqui neq; ad Thebanos: neq; ad Thessalos confugi: neq; ad alios quospiam: apud quos mihi necesse foret: aut patriam meam uituperare: & uituperantibus aures præbere. Sed Rhodum ueni: ciuitatem nec uobis sane infestam: nec alioquī odiosā. Turpiter enim patriæ incūbere delirātum: in calamitate mihi uidetur potiusq; amantium ciuitatem. Nam qui ex animo ciuitatem suam amat: longius abire oportet: nequid præ oculis quod mētem pturbet habeat. Equidem nec in Rhodo constiti: sed i anda: castellū quoddam eligēs a minori. Ibi mercatus prædiū sum talentis duobus: quanta uidelicet expendere decebant. Philippi primo deinde Alexandri mercennarium: qui & Phocidem & græcorū libertatem Macedōibus prodiderit. In eo nunc persisto cū septem ministris: & duobus familiaribus: & cum matre: quā ad tertium & septuagesimū prouecta annū me cum nauigauit: p̃ticipes calamitatis mihi per uos inflicta: & cum uxore quā comes exilii esse uoluit licet pater ueraret: & leges fortasse manere eam iuberent. Mores ciuitatis magis quā leges sciebat: & cum tribus filiis: ne nunc quidem satis fortunam suam: nec qualem sibi deus dedit patriā itelli gentibus. Et alii quidē (ut uidetur) filios eorū siue in Boetia: siue in Aetolia natos Athenas mittūt eruditōis causa: quibus uero a natura hoc datum est: nec Plæbeio patre: nec obſturpem causā pulſo natis: ii exulant infantes: & aluntur egeni: in solitudine & exilio paterno. Et de Lycurgi quidem filiis Demosthenes recte faciēs uobis scribit: & ut paterna multa eis remittatur suadet. Vos autē secuti ciuitatis morem: & misericordia fratri: nihil aliud quā Atheniensium opus fecistis. Nam uobis mos est faciliter quidem irasci: ac rursus misereri. Ego autē pro meis filiis non persuaderem rogādo ne mihi tantum in orbitate nutriantur: sed orbiati simul & exules: quū nec mali quicq; fecerit i pueritia constituti: nec ullo modo dānati: sed cūcta quā dānati solent perpeſsi. Postea defuncti memineritis mei: & præces admittatis. Sed ageris uiri athenienses: ac flectemini pro consuetudine uestra. Non enim puto mores uestros deferetis: nec dissoluetis ciuitatis gloriam: quā bonitate & humanitate præ cūctis excelluit. Nec plus uirum habebit Malanopus ab humanitate & probitate uos absterendo: q̃ ad eam prouocando modo aeschines. Non per deos immortales: non enim idoneus nec fortunatus ego suadere patriæ meæ præsertim hoc tempore: & quū rem meā agere uidear. Sed ciuitatis consuetudo: & uestrum solitum nomen: & maiorū exemplū: cui necessarium est magis quā Malanopo contra uos roganti annuere.

Explicit.

Vniuersi operis finis per Thomam de
Blauis Alexandrinum: impressi Vene
tiis: Anno natiuitatis dominicæ. M.
CCCCLXXXVIII. die. xvi. maii.